

csak itt terem. Hej! Bálint, te, ki csöszöd az ember agyát, ugrabugralsz a faluban, muszájolsz Bélával és potya benzinnel furikázol, most gramáncon ragadva állsz Ja bácsi által, tudván. Hogy egy sutba dobott mérnöki diplomával a háta mögött az ember nem mérícskél.

– Az urak, minálunk, az előtérben verekednek–veti magát a civódók közé János pincér.

Így esik meg az eset, amiről napokig beszél majd a város, a szűk előtérben; szapora ökölcsapások és rúgások közepette érkezünk el a végkifejletig. Bálintunk alig várja. Fáj az ütészuhatag, főleg, ha tény-vények szaporodó véraláfutásainak kékjei készítetik a tanulság levonására: ha irigyeket gyűjtesz, tanulj meg igent mondani.

– Ja! – rúg még egy utolsót Ja bácsi.

– Szerencséd, hogy belénk botlottál, nem egy száz idegenbe! – vigasztal, ideg reszketette garral Jeremiás Z.

Bálint: a csössz meg az ugra, muszáj, hogy feltápáskodjon. Tépett puccosan támaszkodik az előtér nyirkos falának, s míg szétmaszatolja arcán a szájszögletben kibuggyanó vérét, ki kell mondania azt, hogy:

– Szinte újjászülettem...

Erre Ja bácsi orrhangján csak ennyit mormog:

– Akkor tedd tisztába magad és gyerünk!

VASI SZABÓ JÁNOS

BEDRÓTOZOTT SZINGLIBÉBI DALA

Fölsejlő nyárközépi emlék: a kétezer éves város pasztell kő főtere, csobogó szökőkútjai. A hála keresztje mellett felállított koszos-vauszínű sátor, a Lamantin jazz fesztivál. Hunyorgó lámpák alatt régi polgárházak olvadnak össze lábukhoz bújít üzletek villogó-tarka kirakatával.

Felajzott tömeg virtuóz játéktól hull extázisba, mozdul ütemre, a gitár, az ütősök, s a saxofon taktusára, átadva magát a közös gépszíjon rángás Margaritakoktél-bódulatának. Ezért tűnik föl a fonott-fém székében mereven üldögélő lány. Mézszőke hajú Hókirálynő!

Körötte kódolt ritmusra vonagló testek. Nincs reakció.

Liliom ajkai cipzárként összezártak.

Türkizkő szeme homályos dimenzióba réved.

Füléből vékony műanyag szál szalad a derekára erősített kerek lejátszóba.

Hiába lázít odaát a saxofon érces hangja, márvánnyá kövült a test.

Rézvezetéken jut az elmébe rideg rap-áhitat.

Deres ikonokról néznek ily üres arccal meghasonlott angyalok.

Bedeszkázott ablakú házban: foncsorozott szemek mögé bújít lélek.

Izzadhat Tony Lakatos; parányi pasztik hangszóróból

nem hallik más, csak a bedrótozott szingli élet magányos dallama.

